

De koelbloedigste der Visschen balanceerde te aardig tusschen juffrouw Blank en 't nichtje, dan dat hij zijn daaldersplaatsje wilde ontruimen.

De Française was als Hollandsche vrouw veel te bizar en te ongemakkelijk voor de nuchtere kooplui en de trouwlustigsten onder hen waren mat gezet door de houtkoningin.

En Van Essen, ach, keer je buitenste eens binnen, vecht maar tegen het lot en bestemming.

Mej. Annie Bosch, schoon, Mientje, geestig. Juffrouw Bosch tot in haar mond met goud beladen.

Gezond rond Mientje met haar buideltje zoek.

Mej. Bosch deed het tochten om je ziel en Mientje verwarmde je wezen en wat wel beslissend was, Mientje had ambtenaarsbloed, gemeenschapszin.

De Remueur bewoog en liet bewegen, na den kegelbaan, andere banen, andere kringen.

Daar was het Nut, daar waren de scholen, daar was de Raad.

Hij was eenmaal ambtenaar, hij zou het wel blijven. Hij zou klimmen tot hooger autoriteit en hooger magistraat.

Annie Bosch zou haar partuur wel vinden en achteloos voortschrijden op haar hooge beenen te midden van het volk, waar zij geen deel van was, geen voeling mee had.

Diep in haar auto, hoog op haar rijpaard, zou zij slechts aanraking zoeken met wat hier boven de aarde uitgaat en stijgen zou zij zoo verheven, als geld zich stapelen laat.

Maar Mientje, een domineesdochter, zou hem niet hardvochtig machtig wenschen doch hem voeden met warme menscheijkheid.

Edoch die Papa van haar moest zijn stijfheid verliezen en die eeuwige vormelijke deftigheid en dien hoogen hoed, die hij wel tot aan zijn bed toe te dragen scheen. Die onbetispelijke saaiheid, die droge voornaam-

heid, dat fantasieloos maaksel, dat hij van zijn eigen mensch had gewrocht.

Eerst moest deze vriend zich losgekegeld hebben, als lid zijn opgenomen in Aurora en dan zou zijn dochter uit de ouderlijke woning worden getold door den grand Remueur.

De remueur, die het kind in hem nooit zou kunnen dooden, het kind, dat een vijand was van den dorren ernst, dat er om schreide en er om lachte, dat altijd hoopte, hoopte op wat niet was en kwam en kon.

„Vreemd leven, dat slechts illusies maakt tot voedsel der ontgoochelingen. Er is geen plek op aarde, geen stad in 't gansche land, waar dit niet is.

Zou er wel promotie zijn, hoog genoeg, die teleurstellingen weerstaat. Immer's neen”.

Van Essen zat bij zijn bitter kopje thee, die de goedige hospita voor hem gezet had en lekker had laten trekken. Maar hij proefde het niet, want hij dronk het niet, daar hij den tijd vermijmerde.

Toen sloot hij de oogen en zag Mientje lachen en achter Mientje lachte en weende zijn gansche bestaan.

„O, Aurora! rozeroode vingerige dageraad, na de sproke der nacht, de nevelmorgen des levens, de klare middag van den manlijken krijg.

Aurora! zonder u geen avond, Aurora, zonder u de zwarte lichtlooze nacht alleen”.

Hij stond op en energiek stapte hij de paar vierkante meters zijner kamer in en wandelde daar rond.

De humor tikte hem op den schouder: „Wie zijt gij krijgsman, zoo vol moed?!”

„Ik ben het, ik Mr. Hendrik Arnold van Essen en zoek mij een bondgenoot, Mientje genaamd”.

„Trots alles?”

„Ja trots alles, want zij is alles”.

„Alles is niet veel”.

„Maar alles is genoeg en niets is meer”.

